

Forord af Anne:

Her en masse vedhæft om sol og hav - hvis kontrasten bliver for stor ift vinter i DK - kan I jo undlade at læse jer gennem de mange sider om andre sider af en forfatters liv. Kærlige - og varme hilsner fra Anne.

Kære alle

Faktisk sidder jeg og vugger på "Rumkath", som ligger for anker ud for Klein Curacao. Denne ubeboede ø har silkesand på en halvmåneformet hvid strand. Den er flad og vil sikkert forsvinde ved første megaisbjergsnedsmeltning. Vandet er turkisfarvet og så klart, at vi kan se fisk svømme fem meter under os. For resten er skipper Peter og gasterne Toke og Anders ude på dykker/snorkeltur.

På et tidspunkt var jeg ved at tvivle på, om jeg kom så langt. Jeg fløj alene (sammen med ca. 400 andre KLM-passagerer) over Atlanterhavet. Det var en lettelse at komme ind i flyet, for sikkerhedskøen havde taget halvanden time. Jeg var mistænkelig og måtte have bukserne af – dog bag forhæng. Man må ikke gemme penge på maven, vrissede uniformsdamen. Jeg svarede, at det ikke var forbudt, så vidt jeg vidste – og hun mumlede, at jeg alligevel ikke måtte. Dog slap hun mig løs.

KLM er jo bedre til flyve end til at håndtere mængder af folk gennem sikkerheds kontrol, så det gik fint, indtil vi landede på Sint Marten. Her stod en del af passagerne af. Vi andre ventede, efter en time blev sæderne fyldt op med nye passagerer, og vi skulle videre. Der skete bare intet. En time mere, intet! Lidt besked om 'tekniske' fejl og snarlig afgang. Ingen serveringer, kun et glas vand til de vanskelige. Efter endnu en time fik vi i hast vand + en temmelig blød bolle-ting. Da vidste den erfarne rejsende, at noget var galt – og ja. Flyet kunne ikke lette. (Og selskabet var således forpligtet til at afspise deres gæster). De behøvede en reservedel fra Frankrig. Den ville komme i morgen.

Altså ud med os 400. Jeg kunne ikke tilslutte min mobil, ikke låne og ikke give Peter information. Stakkels fyr. Han ventede i Hato og fik bare den besked at mit fly var 'un known'. Kommunikation er IKKE et nøgleord i KLM.

Os 400 strandede personer blev nu for alvor oplært i kø og kaos. Lufthavn, busser, bagage ud, ned op, ind – og en hotelkø, der for mit vedkommende strakte sig over timer. Ikke helt sjovt, når man har rejst i et døgn.

Men alt lykkedes til sidst, også at få fat på Peter (pris 25 \$). Hotellets pianobarsangerinde fortalte mig, at hun var strandet der for fem år siden! Hmm.

Morgener er tit skønne, ikke mindst i Caribien. Pragtfuld udsigt. Elegant morgenmads terrasse (kø). Jeg var holdt op med at være træt og sur og begyndt at nyde denne uventede oplevelse. Slentretur på stranden (ingen kø, jeg mødte fire personer, de øvrige 396 sad oven på hinanden ved den traditionelle swimmingpool), årets første svømmetur i de velkendte 26 grader, en minitur i byen og en (kø) frokost af de store.

Klokken 13 afgang med bus, kø, bagage osv. Lad mig ikke gentage mig selv, blot notere, at flyet afgik kl. 18.30. Peter stod på sin plads i Hato, lidt vin og meget køje var velkomment.

Og nu er alt glemt (næsten), her på randen til den lille paradisiske ø. En forvildet delfinunge vinkede lige farvel til mig i går, da jeg styrede båden ud af Spanish Water, mens drengene satte sejl.

Fuik Baai er flad og grøn. Drengene så skyggen af en skildpadde og Anders hørte dens åndedræt, Toke fangede en fisk, der var lille nok til at få en chance mere. Revelsben på grill er altid en sikker succes, ligesom de venezuelanske avokadoer (jeg tror, at niveauet for aftensmåltider m.m. er steget en del, efter fru mor ankom).

Nu var det så bare at nyde solnedgang og stjerneopståen, samt afvente mørke. På det tidspunkt går ingen normale mennesker i vandet, så det gjorde vi. Peter Pan og Klokkeblomst udsat for et nyt element. Flyvestøv, som grønne bobler i sort vand. Fabelagtigt at flyde rundt og betragte sig selv og drengene bemalet med neongrønt. Nej, der var ingen hajer eller andre kræ, der ville æde os. Sjovt at stå og bruse de fine morildstjerner af sin krop og se dem glide tilbage til deres element.

Vestenvind! Siger der jer 'landkrabber' noget? Det er ganske uhørt her. Vi har aldrig oplevet det, men det kan forekomme i forbindelse med hurricanes. Vi er dog uden for sæson, og desuden virkede intet faretruende, bortset fra at vi stod på grund. Vi kom let fri af sandet og drog ud ved første daggry. Faktisk fin vind, allerede normal NØ nu og rekord sejlads til Klein Curacao, som I allerede kender.

Således kan transportlykken vende. Og fiskeguden så nådigt til Tokes offer i går og lod en lille pæn tun bide på. Snart skal vi have sushi og paela i solnedgang. Vi er alene på øen, snorkler ind og nyder at gå – eller løbe på det faste sand og få jævnlige få fødderne overskyldt af bølgebrus.

Ved første daggry går vi mod Bonaire. Belært af gårsdagens søsyge, tager Toke rettet og styrer samtlige seks timer. Uden et bræk. Til gengæld ofrede Anders sig fem seks gange, men tog det pænt. Der blev jeket om tømremænd osv. Fin tur. Ved Kralendijk finder vi en mooring, og drengene sætter solsejl, det er frokosttid. Men inden da kommer en dansk dinghy med Jens, Kirsten og to drenge. De vil lige snakke. Det gør vi så i to timer, sådan er det her. Drengene forsøger at dæmpe deres sult ved at dykke, og de ser da også en rokke og en skildpadde + alle de andre skønne kræ, der kan lede tankerne ind i en anden verden.

Ja, vi er på vores favoritø og roen er faldet over os. Her kan man se ind på den lille by, se ud på det store hav eller se ned på de mange fisk. Vi bliver sikkert længe her, drengenes drømme om Los Roches blev kvæstet i søsyge og druknet i begejstring over denne ø-perle.

Danskerne var sejlet hjemmefra for fire måneder siden og havde knapt set land siden. De var ligeledes sultne, men især efter vores selskab, at tale dansk, at modtage diverse gaver i form af aviser, blade, bøger + den helt særlige gave fra Toke:

To store bærerposer med Jumbobøger. Jeg blev helt tavs. Hans kæreste øje, dengang vi krydsede Atlanten (i 1998). Længe siden, javel – men selv på denne tur har jeg da set to 19 årige knægter med en Jumbobog i hånden. Hmm.

Nå ja, de – altså danskerne kom igen 'da vi havde spist aftensmad'. Det ville dog sige, da vi sad og ventede på at vores lammeryg på grillen skulle være klar. Det anfægtede dem ikke, de havde spist. Der blev så skænket rødvin til såvel spisende, som mætte – og det varede til midnat. Så taler man sejlernesprog (ikke helt så slemt som golf-sprog, men der kan trækkes visse paralleller). Sjovt nok er det skipperne, der sidder og taler fod og sømil og rekorder. Man giver gerne hinanden gode råd og får ofte svar, der indeholder endnu bedre råd. Sådan er der så meget. Heldigvis er Kirsten læser, så vi får en fin bogsnak (og her bruges almindelige gloser, og der måles ikke så meget i fod – og dog alligevel ...).

Næste dag går som den skal her: Vidunderlige svømme-, snorkle-, og fridykture. Ned i den eventyrlige verden af dyr, der tillader os klumsede halvguder at beglo dem. De gør os intet, de fleste kan ikke forsvare sig mod os, og de få der kan, gemmer sig gerne og prøver at ignorere os. Vi har vores 'egen' skildpadde – et hemmeligt sted. Der er vores yndling, men ellers elsker jeg kuffertfisk (trunkfish) med de store rolige øjne og trutmunden, der indbyder til at kysse. Bange er den ikke. Nysgerrig er den meget. Bitte små taskebabyer og store tunge amerikanerkufferter vimser rundt og gør mig glad. Drengene foretrækker den kæmpe store røkke.

Koralfiskene er i høj grad territorialbundne. De lever i små samfund med x antal individer per art. Citronfisk findes i store tal, papegøjefisk er der få af. Alverdens frie akvariefisk smutter også rundt her, i størrelser fra en afklippet negl til kingsize. Farverne må få enhver modedesigner til at blegne. Hvilket mod, hvilke mønstre, hvilke frækheder. Alt har Vorherre leget med: to øjne på ryggen, eller hvad med et foran, der kan se – og et større bagved, der skal ses? Fiskehud er også alt muligt, fra skold og sikkerhed til gennemsigtighed, den groveste ruhed, hår, pletter, skæl (vist meget normalt for fisk) til "musseskind". De lever i et tilsyneladende symbiotisk paradis, hvor man gnaver af træets frugter og hvor (sø)slangen jævnlige sniger sig frem og viser sit lumske væsen (sammen med moræner – som er rigtig ulækre). I behørig afstand vogter den onde selv over sit kongerige: Den store stirrende frygtløse Great Barracuda med det rædselsvækkende dobbelte tandsæt med modhager. Ve den stakkel, der får en finger (eller det der er værre) ind der. Gys.

Det handler om kontraster. Så næste dag kører vi i en ladvogn øen rundt og hilser på 1000 flamingoer, spiser på Kontikki, surfer og kajakker på flade Sorbonne. Vi bedrøves ved synet af kopierne af gamle slavehytter og undrer os igen over de flamingorøde saltsøer og hvide bjerge af salt.

Ja, så gik den uge.

Jeg håber, at også jeres uge gik godt. En anden temperatur, ved jeg. Men det er jo godt med kontraster, ikke?

... med kærlig hilsen fra besætningen på "Rumkath" og kram fra Anne